

Cavaller buit

1r Premi Poesia Categoria II

Buit, preciós buit, l'essència pura,
Enfronta la llum, benvolent i segura.
Naturalesa salvatge, despietada, sense censura,
Exuberant volum, determinació que perdura.
Matèria divina, en el profund assegura.

L'atuell perfecte, a la fi creada,
Sense ment, voluntat, ni veu consternada.
Sense sofriment, sense cost, desolada,
Freda, fosca, buida, idealitzada,
Per a destronar al Centelleig, destinada.

Crescut has, sota la tutela de Monomon,
En boira, arxius, la seva saviesa és don.
Lurien observa, des de la seva torre amb passió,
La ciutat de les llàgrimes, la seva eterna cançó.
Herrah, en la foscor, la seva força és lliçó.

Els tres somiadors han de dormir,
Crear el segell, el destí complir.
Atuell pur, contra la llum has d'anar,
La teva batalla, en el silenci, ha de sorgir.

Mes al final, l'amor vas trobar,
Dins del buit, la llum vas abraçar.
L'amor que et vaig donar, mai vas oblidar,
La infecció persisteix, la llum vas triomfar.

Anys després, de l'abisme, un miracle neix,
Un atuell, el cavaller buit, el seu pas fa.
Del rei creat, el buit, el seu espai desfà,
Un nou començament, la seva història, refà.

En regnes oblidats, sense cap memòria,
On ombres murmuren i la llum s'esfuma,
Un viatger va arribar, amb boca tacada,
A la ciutat silent, on el temps es desgranava.
L'ancià solitari, amb veu feta fallida,
li va advertir de perills en la terra sagrada.
Sense titubjar, l'heroi va descendir,
Als encreuaments oblidats, on el misteri va florir.

Contra el fals cavaller la seva espasa va xocar,
I en la caverna fosca, un encanteri va trobar.
Amb poder acabat de trobar, a la sendera verda va avançar,
On la vida i la fauna en esplendor es va mostrar.
En la verda dansa, una figura es va revelar,
Hornet, protectora, la seva presència va intrigar.
No era un receptacle comú, va comprendre,
I amb una mirada, guerrera es va allunyar.

De retorn als encreuaments, cap als erms fúngics va partir,
On els fongs els seus secrets amaguen, tal vegada.
En el llogaret dels pregadeus, un desafiament va acceptar,
I després de guanyar el seu respecte, un nou camí es va obrir.
Dins de la ciutat de les llàgrimes,
On l'eterna pluja canta la seva cançó divina,
Sorgeix un salt desolador, portant-lo al cim de cristall,
Brillant i celestial, amb cristalls voluminosos i llamps de llum.
Cau de nou en un lloc singular i especial,
Les terres del repòs, on els somnis són llei,
Els somiadors troben el dorment sense despertar,
Però una figura bioluminescent l'allibera de l'etern somni.
Li atorga una arma onírica per a la seva missió,
Amb les ubicacions dels tres somiadors en mà,
Va a la recerca d'ells per a trencar el segell,
I destronar a centelleig en la seva final batalla.

A la torre guaita Lurien esperava,
A la ciutat de llàgrimes, el seu estatge,
Cavallers guaita en el seu camí es creuaven,
Però al final, en el món astral desapareixia.
Monomon en els arxius del canó ennuvolat,
Meduses i àcid, un lloc encantat.

Enfrontant a Ummu, la seva creació gloriosa,
Amb Quirell, l'explorador, el seu destí se segellava.
Herrah en el niu profund adormit quedava,
Entre bèsties i aranyes la seva essència es trobava,
El regne agressiu, el segell trencat en esvair-la,
Només l'atuell pur en cohesió amb centelleig romania.
Al temple de l'ou negre el cavaller arribava,
Hornet li parlava d'honor i valentia,
Observant-ho entre les ombres amb astúcia,
Enfrontant el seu destí amb determinació i gosadia.
En l'ou negre el buit regnava,
La llum de centelleig en l'atuell se segellava,
El hollow knight vençut, la batalla feroç,
Llum i foscor, centelleig i buit en la seva dansa atroç.
Al final, el cavaller buit triomfava,

Consumint la llum, centelleig s'apaga,
L'eterna disputa arribava a la seva fi,
En la batalla final, llum i la foscor s'esvaïa.

Juan José Jaramillo, 4 ESO